

Milyen az Isten segítsége?

Időpont: 1935. november 7. Bibliaóra

Alapige: Ézsaiás 9,1-7.

Ének: Dunántúli énekeskönyv: 377.

De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van; először megalázta Zebulon és Nafthali földjét, de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját és a pogányok határát.

A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök!

Te megsokasítod e népet, nagy örömet szeresz néki, és örvendeznek előtted az aratók örömeivel, és vígadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak.

Mert terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorgatónak botját összetöröd, mint a Midián napján;

Mert a vitézek harci saruja és a vérbe fertőztetett öltözet megég, és tűznek eledele lészen;

Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!

Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt!

Ima:

Oh, Urunk, drága Megváltónk! Hálát adunk Neked minden biztatásodért, amelyet nyújtasz nekünk. Olyan sok elcsüggesztő jelenség van életünkben, körülöttünk és bennünk is, hogyne volna nekünk szükségünk, hogy Beléd kapaszkodjunk. Köszönjük, hogy megérted gyengeségünket és hordozod azt. Kérünk, szólj hozzánk vigasztaló szeretettel és erősítsd meg a lankadozó térdeket és a lecsüggesztett fejeket emeld fel a Te kegyelmedből, irgalmadból.

Ámen.

Ez a jól ismert szentírási szakasz ezen a napon arról beszél nekünk, hogy milyen az Isten segítsége. Bizonyos, hogy a 8. fejezet után ez a 9. olyan, mint az Isten segítő kezének hozzánk való lenyúlása. Az első kérdés, amit ezzel kapcsolatban tisztáznunk lehet: 1./ mikor segít az Isten, 2./ hogyan segít az Isten és 3./ miért segít az Isten.

1./ Ha az első kérdésre akarunk felelni, azt kell látnunk, az Isten mindig utoljára segít, mikor már az utolján vagyunk, csak akkor segít. Figyeljük meg, hogy az előző 8. fejezet milyen rettentő nyomorúságról beszél. Az Úr beszél arról, hogy emberek fognak bolyongani a földön, felgerjedve megátkozzák az Istent. Mindenütt nyomor, sötétség, szorongatásnak éjszakája - ő pedig a sötétségben elhagyatva. Ez borzalmas – és akkor jön az Isten segítsége, amikor minden segítség bedugaszolódott, amikor hiába nézünk az égre, a földre, magunk körül emberekre, hiába nézünk magunkba, mindenütt nyomor, sötétség, mi pedig elhagyatva. Akkor csendül meg az Isten igéje: „*De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van...*” /1. vers/ Ez mutatja, hogy az Isten mindig csak utoljára segít.

A másik mutatja azt a gondolatot: először megalázza Zebulon és Nafthali földjét, azután megdicsőíti. Először engedi megalázni az Isten és ugyanakkor engedi felderülni segedelmének napját, mikor sötét éjfél van. Az Isten engedi, hogy az ember bejusson a megaláztatások legkeservesebb állapotába s mikor legmélyebbre jutott, akkor dicsőíti meg.

Az a nép a sötétségben nem ül, hanem jár. A sötétségben csak az az ember szokott járni, akinek muszáj, valami kényszeríti őt rá, máskülönben ül, nem botorkál. Az a nép nem tudja hordozni a sötétség egyedülvalóságát, mikor jár keresve, akkor jön az Isten segítsége, de mindig utoljára segít.

Ha kicsit végignézünk a bibliai történeteken, újra meg újra látjuk ezt az igazságot. Ha nézzük az ótestamentom történetét, látjuk mennyire csak az utolsó, legrosszabb állapotban hajlandó segíteni az Isten, de ugyanezt látjuk az újtestamentomban is. Ezt mutatja Illés próféta története és Lázár feltámasztásának esete. Amikor már mindennek vége volt, amikor Lázár ott fekszik kiterítve, amikor ácsolják számára a koporsót, amikor minden veszni látszik, jön az Úr segítsége.

Másik tapasztalatunk az egyháztörténelem folyamán van. Miért engedi az Isten, hogy mi annyira az utoljára kerüljünk? Miért csak akkor nyúl hónunk alá? Miért csak akkor segít? Aki szeret, azonnal siet, nem engedi, hogy nyomorogjunk, kínlódjunk. Miért tudja az Isten elnézni, hogy mi eddig jussunk?! Bölcsen teszi. Az Istennek egyik nagy kegyelme, hogy engedi, hogy sötétségbe, nyomorúságba kerüljünk. Ha az Isten segítsége mindig készen állana számunkra, ha azonnal segítene, mihelyst eljajgatnánk magunkat, nem volna számunkra olyan drága. Így is olyan természetesnek vesszük, hogy Ő segít, hátha még azonnal segítene! Akkor az Isten segítsége milyen értéktelen, becsület nélkül való lenne! Nekünk érdekünk, hogy az Isten ne segítsen azonnal. Ha ezt végiggondoljuk, nehéz várni nekünk az Isten segítségére, de talán még nehezebb az Istennek nem segíteni, hogy engedje hadd menjünk a sötétségben, kerüljünk a megaláztatások mélységébe, és mikor egészen a mélyben vagyunk, akkor jöjjön segíteni.

További gondolat az, hogy az Isten sokszor azért is késik – nemcsak hogy jobban megbecsüljük -, hogy jobban megmutassa az Ő dicsőségét. Vannak nyomorúságok, amelyek egyenesen arra valók, hogy az Isten dicsősége nyilvánvalóvá legyen rajtunk. Soha sincs jogunk azt mondani, hogy elhagyott bennünket az Isten. Egyetlenegy embernek volt joga ezt mondani és ez az Úr Jézus Krisztus volt, Őt is azért hagyta el, mert Őbenne büntette meg az egész emberiséget. Benne juttatta az egész emberiséggel szemben kifejezésre, hogy joga volna bennünket elhagyni. Senkinek sincs joga azt mondani, hogy az Isten elhagyta. Még nem vagyok minden erőm végén, még nem tudok egészen Istentől várni minden segítséget, míg kapkodok jobbra-balra. Az Isten csak akkor tud bennünket segíteni, amikor tehetetlenek vagyunk. Vízbefúlókat csak akkor lehet megmenteni, ha egészen tehetetlenek, mikor nem kapkodnak már minden szalmaszál után. Hivatásos életmentők a vízbe esett embereket először fejbe ütik, hogy kábuljanak el, s mikor elvesztik minden ellenálló képességüket, akkor meg lehet menteni. Az orvos se tud operálni, míg a beteg tehetatlenné nem válik, csak akkor tud segíteni, ha a beteg teljesen mozdulatlanul fekszik előtte. Senkit nem hagyott el az Isten, ha úgy érezzük, hogy elhagyott, legfeljebb azért van, mert még nem érkezett el az utolsó pillanat. Az Isten mindig akkor segít, amikor eljön az idő teljessége.

2./ Hogyan segít Isten? Mindenekelőtt azt kell megjegyeznünk, hogy az Isten csodálatosan segít. Kétféle vonatkozásban lesz ez nyilvánvalóvá: először csodás eredménnyel segít, másodszer csodás eszközzel. Az Isten azzal kezdi, hogy először megalázta Zebulon és Naftali földjét, azután megdicsőítette. A megalázás és dicsőítés között van egy sereg lépcsőfok, a legalsóról a legmagasabbra emelte Zebulont és Naftalit. Nemcsak Zebulon és Naftali önmaga szerzi vissza becsületét, hanem dicsőséget szerez a Jordán túlsó partján, a tenger útján és a pogányok határán, egyszerre világhíressé teszi azt, aki a legutolsó, a legmegalázottabb volt.

A második versben ugyanez jut kifejezésre: a nagy sötétségből nagy világosság lesz. Az Isten nem úgy segít, hogy elkezd derengeni és a nép előtt úgy világosodik meg, nem, az a nép

lát nagy világosságot, fény ragyog fel előttük, előttük nem világosság dereng, hanem fény ragyog fel. A 3. versben ugyanez a csodálatos eredmény van elmondva: „*Te megsokasítod e népet, nagy örömet szerzesz néki, és örvendeznek előtted az aratók örömeivel, és vígadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak.*” Két olyan állapotot rajzol meg a próféta, amelyik az emberi élet egyik legnagyobb örömei közé tartozik: az egyik az aratás, a másik a győzelem öröme. Mindkettő a befejezett munka után való boldog örvendezés, ezt adom én ennek a népnek.

Az Isten csodálatos módon segít, nem végez fél munkát, az Isten művész, ahol segít, egészen és tökéletesen van végezve. Ha ezt többször tartanánk szemünk előtt, akkor kevesebbet panaszkodnánk az Isten ellen. Ahogyan az Isten segít, úgy van az jól. Ha úgy látjuk, még valahol hiányos az Isten segítsége – az nem hiányos, az mindig csodálatos, mindig tökéletes és az Isten segítsége mindig kegyelem.

Hogyan segít az Isten? Csodálatos eszközzel segít. A 6., 7. vers messiási prófécia. A segítséget így fejezi ki: „...*gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk...*”. Nem volna jobb, ha nem gyermeket, de felnőtt férfit adna? Ha azt mondaná az Úr: adok nektek férfit, aki lelkeket tud belétek önteni, aki összegyűjti a katonaságot és felszabadítja a népet. De azt is lehetne mondani: Uram, nem ez kell nekünk, nekünk ember kell, katona kell, anyagi jólét kell, ezen egy gyermek nem segíthet. Az Úr pedig azt mondja: nektek egy gyermek születik és ő fog rajtatok segíteni. Ezen is látjuk az Isten segítségének csodálatosságát. Egy tehetetlen, gyámoltalan, önmagában is segítségre szoruló gyermekén keresztül adja a segítséget. Ne vessük meg az Isten eszközeit. Csodálatos kis eszközzel csodálatos nagy dolgokat tud az Úr végezni.

3./ Miért segít az Úr? A 7. vers utolsó mondata ez: „*A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt!*”. Az Isten nem azért segít rajtunk, mintha megérdemelnénk. Nincs ember ezen a világon, aki megérdemelné, közülünk sincs egy sem, aki megérdemelné, hogy az Isten egyetlen ujját nyújtsa neki, egyetlen vigasztaló szót mondjon. Ez azt jelenti, ha az Ő segítsége elmarad, nincs jogunk számon kérni az Istentől, nincs jogunk perbe szállni, megkérdezni: miért nem segítettél. Azt is meg kell látnunk, hogy nemhogy mi érettünk nem segít, hanem az ügyért sem segít. Nem az ügyet segítyezi, amelyet képviselünk. Sokszor az ember azt gondolja, mivel én jó szolgálatban állok, megsegít az Úr. Imádságainkban sokszor visszatér az a gondolat: a Te nevedért, a Te ügyedért, a Te dicsőségedért segíts, hallgass meg. Nem, az ügy sem érdemli meg a segítséget, azért nem, mert ezt az ügyet rosszul képviseljük. Nem, csak az Úrnak nagy szerelme a segítség oka. Nem bennünk van a segítség oka, nem a mi érdemünk, nem az ügy, amelyet képviselünk, nem is a nyomorúság, amelyben más van, az Istenben van mindennek az oka, azért segít, mert szeret.

Milyen csodálatos, hogy itt is mintha nem elégednék meg az író, hogy azt mondja, azért segít a seregek Ura, Istene, mert szeret, hanem azt mondja: a seregek Urának „*szerelme*”, de még ez sem elég számára, jelzőt állít melléje, s azt írja: „a seregek Urának „*buzgó szerelme*” míveli ezt. Jó nekünk észben tartani ezt nemcsak akkor mikor nyomorúságban vagyunk, hanem mikor segítséget kapunk. Ha ezt megláttuk, akkor nem fogjuk fitymálni, bírálgatni az Ő segítségét, mert az az Ő szeretetének megmutatása, nem fogjuk kétségbe vonni, hogy Ő másképp is segíthet. Hiszen Ő nem úgy bánik velünk, ahogy szentsége, igazsága, törvényt látó igazsága diktálta volna, hanem buzgó szerelme szerint. Mi mindnyájan segítségre szoruló, sötétségben botorkáló emberek vagyunk. Isten senkit el nem hagyott, de mindig csak utoljára segít, mindig csodálatos eszközzel és csodálatos eredménnyel segít, és mindig a seregek Urának buzgó szerelme van a segítség háta mögött.

Ámen.